

A-PBT-A-69/2013. Ajánlás

A Pénzügyi Békéltető Testület **T.T.** (xxx; a továbbiakban: *Kérelmező*) képviselőjében eljáró **T.J-nek** (yyy; a továbbiakban: *Kérelmező képviselője*) az **ABC Biztosító** (zzz; a továbbiakban: *Pénzügyi szolgáltató*) ellen benyújtott kérelmére indult, xxx ügyszám alatt nyilvántartásba vett, pénzügyi fogyasztói jogvita rendezésére irányuló eljárásban, a 2013. november 27. napján megtartott meghallgatáson az alábbi

AJÁNLÁST

hozta:

A Pénzügyi Békéltető Testület eljáró tanácsa felhívja a Pénzügyi szolgáltatót, hogy az xxx kárszámú ügyben a biztosítási szolgáltatás összegét – a korábban alkalmazott arány helyett – a Kérelmezőre kedvezőbb 10-90%-os mértékben állapítsa meg, és az xxx Banknak, mint finanszírozónak 2013. április 30-án megfizetett 1.106.508,- Ft beszámítását követően, a fennmaradó pénzügyi összeget a finanszírozónak fizesse meg. Az eljáró tanács felhívja a Pénzügyi szolgáltatót, hogy a kifizetésről a Kérelmezőt írásban értesítse.

Az ajánlás ellen fellebbezésnek helye nincs, azonban annak kézbesítésétől számított 15 napon belül hatályon kívül helyezése kérhető a Fővárosi Törvényszéktől, ha a tanács összetétele vagy eljárása nem felelt meg a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. CXXXIX. törvény (a továbbiakban: *Mnbtv.*) rendelkezéseinek, a Pénzügyi Békéltető Testületnek nem volt hatásköre az eljárásra, a kérelem meghallgatás nélküli elutasításának lett volna helye.

A Pénzügyi szolgáltató az ajánlás hatályon kívül helyezését a fentiekben túl – az ajánlás részére történt kézbesítésétől számított tizenöt napon belül – akkor is kérheti a Fővárosi Törvényszéktől, ha az ajánlás tartalma nem felel meg a jogszabályoknak.

Ha a Pénzügyi szolgáltató az ajánlásnak nem tesz eleget, a Pénzügyi Békéltető Testület – a Kérelmező nevének megjelölése nélkül – jogosult a jogvita tartalmának rövid leírását és az eljárás eredményét – legkorábban az ajánlásnak a Pénzügyi szolgáltató részére történt kézbesítésétől számított hatvan nap elteltével – nyilvánosságra hozni.

A Pénzügyi Békéltető Testület felhívja a Pénzügyi szolgáltatót és a Kérelmezőt, hogy jelen ajánlás végrehajtásáról az ajánlás kézhezvételét követő 60 napon belül írásban tájékoztassák a Testületet.

A Pénzügyi Békéltető Testület ajánlása nem érinti a Kérelmező azon jogát, hogy a Pénzügyi szolgáltatóval szembeni igényét bírósági eljárás keretében érvényesítse.

A Pénzügyi Békéltető Testület döntését az Mnbtv. 113. § b) pontja, 116. §-a, valamint 119. § (1) bekezdése alapján hozta meg.

INDOKOLÁS

A Kérelmező képviselője 2013. október 10-én érkezett kérelmével fordult a Pénzügyi Békéltető Testülethez. A kérelem casco biztosítási szerződés alapján, további casco biztosítási szolgáltatás teljesítésére irányult.

A Kérelmező képviselője a kérelemben sérelmezte, hogy a 2013. február 15-én bekövetkezett gépjármű lopáskár kapcsán a Pénzügyi szolgáltató csak 1.106.508,- Ft szolgáltatást teljesített az eltulajdonított 4 éves, teljes körűen felszerelt személygépjármű casco lopás káreseménye címén, úgy, hogy 30%-ot, azaz 546.000,- Ft-ot a casco biztosítási szolgáltatás összegéből levont. Sérelmezte, hogy 7 hónap alatt sem sikerült lezárni az ügyet, és, hogy a Pénzügyi szolgáltató több ízben letagadta a neki küldött leveleket. Előadta, hogy az interneten fellelhető adatok szerint az eltulajdonítottal azonos márkájú (xxx), felszereltségű és korú, ugyanakkor 20.000 km-rel nagyobb futási teljesítményű

gépjármű magyarországi piaci értéke 2.600.000,- Ft, szemben a Pénzügyi szolgáltató által meghatározott 1.822.000,- Ft értékkel. Kifogásolta, hogy a csomag-, valamint a kesztyűtartóban lévő vagyontárgyak (2 db szemüveg, 1 db GPS navigáció, alufelni pótkerék és gumibroncs), valamint a gépjárműben lévő kb. 18 liter üzemanyag értéke sem került megtérítésre. Mindezek alapján további 1.311.840,- Ft megtérítését kérte a Pénzügyi szolgáltatótól.

A Pénzügyi szolgáltató válasziratóban előadta, hogy a Kérelmező 2011. január 1-jei kockázatviselési kezdettel, xxx számú, xxx Casco Biztosítást (a továbbiakban: *Casco Biztosítás*) kötött. A Kérelmező 2013. február 15-én gépjármű lopáskárt jelentett be a Casco Biztosítása terhére, amelyet a Pénzügyi szolgáltató xxx kárszámon vett nyilvántartásba. A jogalap elbírálását követően a gépjármű kárcori értékét az Eurotax kalkulációval 1.822.000,- Ft összegben határozta meg. A kárügyben 30%-os közrehatás figyelembe vételét látta indokoltnak, tekintettel arra, hogy a Kérelmező a gépjármű forgalmi engedélyét nem tudta bemutatni. A Kérelmezőre terhes 30%-os közrehatásra figyelemmel, 2013. április 30-án 1.106.508,- Ft casco biztosítási szolgáltatási összeg került kifizetésre az xxx Bank, mint finanszírozó részére. Álláspontjának alátámasztása végett csatolta a kalkuláció másolati példányát.

A Pénzügyi szolgáltató a fentiekben közölt eljárásának indokaként a Casco Biztosítási Feltételek (a továbbiakban: *Feltételek*) xxx pontjában foglaltakra hivatkozott, amely szerint nem nyújt szolgáltatást a biztosító a lopáskárok és az ennek következtében keletkezett egyéb károk esetében, amennyiben a biztosított nem tud hitelt érdemlő módon elszámolni a járműhöz tartozó összes kulccsal, a jármű forgalmi engedélyével, illetve törzskönyvével. Közölte, hogy a bírói gyakorlat – az EBH2009.2046 számú döntés – alapján hasonló esetben 30% közrehatást vesz figyelembe a ténylegesen téríthető szolgáltatási összeg meghatározásakor. Tekintettel arra, hogy a Kérelmező nem tudta bemutatni az eltulajdonított gépjármű forgalmi engedélyét, úgy vélte, hogy a bírói gyakorlatra utalással a Kérelmezőre kedvezőbb 30-70%-os kármegosztást alkalmazza, és fizetési kötelezettsége mértékét a szerint meghatározva teljesítette. Rögzítette, hogy a hivatkozott bírósági döntés kimondja, miszerint *„az ellopott jármű forgalmi engedélyének a gépjárműben hagyása a forgalomban való részvételt a tolvaj számára legalizálja, s ekként, a lopás helyszínéről való eltávolítást könnyíti”*. Az eljáró tanács kérdésére előadta továbbá, hogy a Kérelmező Casco Biztosítása nem terjed ki poggyászkárra, így az eltulajdonított gépjárműben lévő ingóságok vonatkozásában nem áll fenn szolgáltatási kötelezettsége. Figyelemmel arra, hogy a biztosítási fedezet nem terjedt ki az eltulajdonított gépjárműben lévő ingóságokra, nem vizsgálta azok értékét. Rögzítette, hogy az xxx számú kárügyben továbbra is fenntartja a kárrendezési eljárásban kialakított álláspontját, így további kifizetésre, egyezségkötésre nem lát lehetőséget. Válasziratóban egyúttal akként nyilatkozott, hogy a Pénzügyi Békéltető Testület döntését kötelezőként nem fogadja el.

A jogvita tárgyában 2013. november 27-én megtartott meghallgatáson az eljáró tanács – a tényállás feltárását követően – az Mnbtv. 111. § (1) bekezdése alapján kísérletet tett a felek közötti egyezség létrehozására, amely nem vezetett eredményre.

Az eljáró tanács a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a kérelem részben megalapozott.

A Pénzügyi Békéltető Testület eljáró tanácsa megállapította, hogy a Kérelmező és a Pénzügyi szolgáltató az xxx Bank által finanszírozott gépjárműre a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: *Ptk.*) 536. § (1) bekezdése és az 548. § által szabályozott casco biztosítási szerződést kötöttek, melyben biztosítási eseményként nevezték meg a jármű ellopását. A Kérelmező 2013. február 15-én az xxx Rendőrkapitányságon feljelentést tett, miszerint az általa üzemeltetett, xxx forgalmi rendszámú gépjárművet, és a gépjárműben tartott ingó vagyontárgyait ismeretlen elkövető az xxx utcából eltulajdonította. A lopáskárt a Pénzügyi szolgáltatónak azonnal bejelentette, és a gépjármű forgalomból való kivonása iránt haladéktalanul intézkedett. Véleménye szerint a Pénzügyi szolgáltató a casco biztosítási szolgáltatás összegének meghatározásakor egyrészt a

gépjármű kárkori értékét indokolatlanul alacsony összegben határozta meg, másrészt a forgalmi engedély gépjárműben való hagyása miatt terhére indokolatlanul 30%-os közrehatást alkalmazott.

A Pénzügyi Békéltető Testület előtt folyamatba helyezett eljárásban a jogvita tárgyát az képezte, hogy a Pénzügyi szolgáltató által alkalmazott Kérelmezőre kedvezőbb 30-70%-os kármegosztás indokolt-e, továbbá, hogy a gépjármű kárkori értéke helyállóan került-e megállapításra.

Kizárás vagy mentesülés

A Pénzügyi szolgáltató válasziratában akként nyilatkozott, hogy a Feltételek xxx pontja értelmében *„nem nyújt szolgáltatást a biztosító a lopáskárok és az ennek következtében keletkezett egyéb károk esetében, amennyiben a biztosított nem tudott hitelt érdemlő módon elszámolni a járműhöz tartozó összes kulccsal, a jármű forgalmi engedélyével, illetve törzskönyvével”*.

A Biztosítási Feltételek xxx pontja a biztosítási fedezetből kizárt eseményeket határozza meg.

Az eljáró tanács megállapította, hogy a Pénzügyi szolgáltató válasziratában a biztosítási szerződés kizáró rendelkezésére hivatkozott, a kárrendezési eljárásban mégsem a kizáró szerződési rendelkezés alapján, hanem a Feltétel yyy pontjában rögzített mentesülés szabályai alapján, valamint az EBH2009.246. számú döntésére utalva járt el.

Az eljáró tanács szerint a Feltételek xxx pontja az adott esetre nem alkalmazható. Az eljáró tanács tudomással bír arról, hogy a bíróság a Pénzügyi szolgáltató által felhívott yyy pont kikötésével megegyező kikötést, közérdekű kereset nyomán más piaci biztosító ügyében jogszabálysértőnek értékelte.

Az eljáró tanács a tényállást a Ptk. és a szerződés yyy pontjában kikötött mentesülésre vonatkozó szabályai szerint értékelte. Az eljáró tanács ennek kapcsán figyelembe vette, hogy a Pénzügyi szolgáltató válasziratában közölt előadásától eltérően, a biztosító mentesülésére vonatkozó szabályokat alkalmazta.

A Ptk. 556. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint – a Feltétel yyy pontjával megegyezően – *„A biztosító mentesül fizetési kötelezettsége alól, amennyiben bizonyítja, hogy a kárt jogellenesen a biztosított, illetőleg a szerződő fél [...] szándékosan vagy súlyosan gondatlanul okozták”*. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése alapján *„Ezeket a rendelkezéseket a kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettség megszegésére is alkalmazni kell”*.

A Feltételek szerint különösen súlyosan gondatlanul okozott a kár, ha szakszerűtlen üzemeltetés okozta, ha a jármű elhanyagolt műszaki állapotának következménye, vagy ha a tűzrendészeti előírások megsértésének következménye.

A Feltételek zzz pontja – a Ptk. 555. § (1) bekezdésével összhangban – kimondja, hogy a szerződő és a biztosított köteles a kárt a tőle elvárható módon megelőzni, illetve enyhíteni, továbbá a biztosító kárenyhítési célú utasításait betartani. A kármegelőzés érdekében a szerződő és a biztosított köteles a jármű kulcsait oly módon tárolni, hogy ahhoz illetéktelenek ne férhessenek hozzá.

A casco biztosítási szerződés a jármű forgalmi engedélyéről a biztosító mentesülése, vagy a szerződő, biztosított kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettsége körében nem rendelkezik.

Az eljáró tanács szerint aligha vitatható, hogy a Ptk. 556. § (1) bekezdés szerint a biztosítót terheli annak bizonyítása, hogy a kárt jogellenesen a biztosított szándékosan, vagy súlyosan gondatlanul okozta, és ily módon közrehatott a biztosítási esemény bekövetkezésében. A bíróság BH2001.428. számú döntése is ezt támasztja alá. A bíróság az említett döntésben a biztosító bizonyítási kötelezettségét értékelve kimondta, hogy *„A Ptk. 556. §-ának (1) bekezdése szerint a biztosító mentesülését kiváltó, jogellenes, szándékos vagy súlyos gondatlan magatartás minden esetben a biztosító bizonyításától függő, az ügy körülményeihez igazodó, egyedi vizsgálatot és elbírálást*

igényel. Ehhez képest a fél hátrányára történő, a Ptk. 567. §-ának (1) bekezdése által tiltott eltérést jelent egy magatartással vagy mulasztással kapcsolatban a biztosítónak a bizonyítási kötelezettség alóli mentesítése, és annak minden vizsgálat nélkül történő, a biztosító mentesülését kiváltó súlyos gondatlansággá nyilvánítása”.

Az eljáró tanács a rendelkezésre álló adatok és nyilatkozatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az adott ügyben a Pénzügyi szolgáltató bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Pénzügyi szolgáltató a kárrendezési eljárásban a Kérelmezőre kedvezőbb 30-70%-os kármegosztás alkalmazását csak arra hivatkozással alakította ki, hogy szerinte a bírói gyakorlat, hasonló ügyekben, általában az említett kármegosztást alkalmazza.

A Pénzügyi szolgáltató sem a kárrendezési eljárás, sem a Pénzügyi Békéltető Testület előtt indított eljárás során nem terjesztett elő olyan tény, vagy adatot, amely alátámasztotta volna, hogy a forgalmi engedély gépjárműben hagyása a gépjármű eltulajdonítását, vagy a forgalomban való részvételét, és elidegenítését megkönnyítette volna. Nem merült fel tehát adat arra nézve, hogy a Kérelmező a forgalmi engedélyt a gépjárműben olyan látható helyen hagyta, hogy azt az ismeretlen elkövető észlelhette, és a gépjármű eltulajdonítására ösztönözhetette. Nem merült fel adat arra nézve sem, hogy a gépjármű eltulajdonítása után az ismeretlen elkövető, vagy más személy a gépjárművet a benne felejtett forgalmi engedéllyel használta volna. Ezzel szemben a Kérelmező által csatolt rendőrségi iratok szerint a Kérelmező a gépjármű eltulajdonítását a rendőrségnek azonnal, az eltulajdonítást követő 61. percben bejelentette, lehetővé téve azt, hogy a rendőrség a gépjármű körözése és megtalálása iránt azonnal intézkedjen. A Kérelmező a gépjármű forgalomból való kivonása iránt is haladéktalanul intézkedett, megakadályozva azt, hogy az elkövető, vagy más személy a gépjárművel és a forgalmi engedéllyel a forgalomban legálisan részt vegyen. Az eljáró tanács megítélése szerint a Pénzügyi szolgáltató a kárrendezési eljárás során nem értékelte kellő súllyal azt sem, hogy a Kérelmező a káresemény bekövetkeztét követően hitelt érdemlő módon el tudott számolni a járműhöz tartozó kulcsokkal, valamint a törzskönyvvel.

A Ptk. 556. § (1) bekezdés szerint a biztosító mentesüléséhez szükséges, hogy a biztosított károkozást előidéző magatartása szándékos vagy súlyosan gondatlan legyen. Szándékosság esetén nem elegendő, hogy a magatartás szándékos legyen, arra is szükség van, hogy a szándék a károsodás előidézésére irányuljon. A súlyosan gondatlan magatartás fogalmát a törvény nem határozza meg, a súlyos gondatlanság általában akkor állapítható meg, ha a gondosságnak az elhanyagolása olyan feltűnő mértékű, hogy súrolja a szándékosság – tehát az eredmény kívánásának – határát. A bírói gyakorlat e tekintetben mind a szándékosság, mind a súlyos gondatlanság fogalmát szűken értelmezi. A mentesülés olyan arányú, amilyen arányban a kár a szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartással összefügg.

A Ptk 556. § (1) bekezdése a kármegelőzés, illetve a kárenyhítési kötelezettség vonatkozásában azt jelenti, hogy a biztosító részben vagy egészben mentesülhet a szolgáltatási kötelezettsége alól, ha a károsodást eredetileg ugyan nem a biztosított okozta, de a károsodás bekövetkezésében közrehatott azzal, hogy kármegelőzési, kárelhárítási kötelezettségének szándékos vagy súlyosan gondatlan, jogellenes magatartással nem tett eleget. Ilyenkor is irányadó az a szabály, hogy a biztosító olyan arányban mentesül, amilyen arányban a biztosított mulasztása a károsodás bekövetkezéséhez hozzájárult.

Az eljáró tanács szerint a Pénzügyi szolgáltató által hivatkozott EBH2009.246. számú bírósági döntés nem mentesíti a Pénzügyi szolgáltatót az alól, hogy a tényállást egyedileg értékelje, és megvizsgálja a mentesülés szabályainak az adott esetre vonatkozó alkalmazhatóságát.

Az eljáró tanács szerint a kárügy kapcsán a Pénzügyi szolgáltatónak éppen azt kellett volna figyelembe venni, hogy a jogvita alapjául szolgáló tényálláshoz hasonló esetekben a bírósági gyakorlat nem egységes, és emiatt is indokolt lett volna, hogy a konkrét tényállást valamennyi körülmény gondos mérlegelésével értékelje.

Az eljáró tanács a rendelkezésre álló iratok alapján, és a BH2001.428. számú döntés szerint a Pénzügyi szolgáltató kárrendezési eljárását helytelennek, és a Ptk. 567. §-ába ütközőnek tartja, egyet nem értve azzal a kárrendezési gyakorlattal, amely az egyedi tényállás vizsgálatát, és elbírálását nélkülözi.

Kármegosztás alkalmazása

A Pénzügyi szolgáltató a Feltétel yyy pontjában – a mentesülési szabályok között –, a forgalmi engedély gépjárműben hagyását nem minősíti súlyosan gondatlannak, általános jelleggel mégis rögzíthető, hogy a biztosított ne tanúsítson a károkkal, azok bekövetkezésével és enyhítésével szemben közömbös, felelőtlen, hanyag magatartást. Az eljáró tanács szerint könnyelműnek tekinthető az olyan magatartás, amely az eltulajdonítás szempontjából alacsony védelmi mechanizmussal rendelkező gépkocsiban bárminemű értéktárgyat, okiratot hagy. A gépkocsi feltörések és eltulajdonítások nagy számára tekintettel, ugyanis minden gépjármű tulajdonosnak reálisan számolnia kell azzal, hogy az autóban hagyott értéktárgyak egy esetleges lopáskár kapcsán tovább növelik a kárakat, továbbá, hogy az ott felejtett forgalmi engedély megkönnyítheti az elkövetők közötti forgalomban való részvételét.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

Az eljáró tanács a tényállást értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a Kérelmező akkor, amikor forgalmi engedélyt – és egyéb vagyontárgyait – a gépjárműben felejtette, nem megfelelően, súlyosan gondatlanul járt el. Magatartása megalapozza a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint alkalmazható kármegosztás, közrehatás alkalmazását.

Az eljáró tanács az eset összes körülményeit mérlegelve arra a megállapításra jutott, hogy a Kérelmező által tanúsított hanyag, felelőtlen magatartás azonban semmiképpen sem olyan súlyú, ami – a szigorúnak tekinthető – 30%-os kárviselést indokoltá tehetné. Az eljáró tanács a kármegosztás arányának meghatározása kapcsán értékelte, hogy a Pénzügyi szolgáltató bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, továbbá, hogy a Kérelmező a lopáskár bekövetkezése után haladéktalanul intézkedett a gépjármű esetleges megtalálása érdekében, és a Pénzügyi szolgáltatónak a gépjármű kulcsait hiánytalanul átadta, a törzskönyvvel hitelt érdemlően elszámolt.

Az eljáró tanács megítélése szerint a Pénzügyi szolgáltató által a kárrendezési eljárás során alkalmazott kármegosztásnak helye van, azonban nem az általa közölt mértékben, hanem a tényállás egyedi értékelése alapján, a Kérelmezőre kedvezőbb 10-90%-os arányban.

Az eljáró tanács a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy a Pénzügyi szolgáltató a gépjármű károkori értékét – a Feltétel xyz pontja alapján – helyesen határozta meg. A Feltétel aaa pontja szerint „A jármű pótlási költsége a jármű káresemény időpontjában fennálló magyarországi piaci értéke, de legfeljebb a magyarországi Eurotax katalógus, vagy az xxx programja alapján számított érték”. A csatolt iratok szerint a Pénzügyi szolgáltató a szerződési kikötés szerint járt el, szemben a Kérelmező képviselője által becsatolt interneten fellelt károkori piaci értéket tartalmazó adattal, amely pontosan nem vette figyelembe a gépjármű egyedi jellemzőire vonatkozó adatokat.

Poggyászkár, üzemanyagköltség

Az eljáró tanács a poggyászkár kapcsán – a Feltétel bbb pontjára figyelemmel – megállapította, hogy a poggyászbiztosítás csak a legmagasabb yyy Casco biztosítási csomag részét képezi. A Kérelmező xxx biztosítási csomagja poggyászbiztosítást nem tartalmazott, ezért a gépkocsiból eltulajdonított vagyontárgyak nem minősültek biztosított vagyontárgyaknak.

Az üzemanyagköltség kapcsán az eljáró tanács egyetértett a Pénzügyi szolgáltató által közöltekkel, miszerint a Feltétel xxx pontja alapján „*Nem nyújt szolgáltatást a biztosító a jármű üzem- és kenőanyagáiban keletkezett károokra*”, így a gépjárművel együtt eltulajdonított üzemanyag térítésre – a biztosítási szerződés alapján – nincs mód.

Mindezek alapján az eljáró tanács a Kérelmező kérelmét az eltulajdonított poggyászok és üzemanyag kapcsán nem találta megalapozottnak.

Összegzés

Az eljáró tanács a rendelkezésre álló iratok alapján, és a BH2001.428. számú döntés szerint a Pénzügyi szolgáltató kárrendezési eljárását helytelennek, és a Ptk. 567. §-ába ütközőnek tartja, egyet nem értve azzal a kárrendezési gyakorlattal, amely az egyedi tényállás vizsgálatát, és elbírálását nélkülözi.

Az Mnbtv. 113. § b) pontja alapján – egyezség hiányában – a tanács az ügy érdekében ajánlást tesz, ha a kérelem megalapozott, azonban a 39. §-ban meghatározott törvények hatálya alá tartozó személy vagy szervezet az eljárás kezdetekor úgy nyilatkozott, hogy a tanács döntését kötelezőként nem ismeri el, illetve ha a tanács döntésének elismeréséről egyáltalán nem nyilatkozott.

Mivel a Kérelmező kérelme a fentiek szerint részben megalapozott és a Pénzügyi szolgáltató az ügyben alávetési nyilatkozatot nem tett, az eljáró tanács a rendelkező rész szerinti ajánlást adta ki.

Budapest, 2013. december 11.

Trencséniné dr. Molnár Ágnes s.k.,
az eljáró tanács elnöke

dr. Nagy Szabolcs s.k.,
az eljáró tanács tagja

Elek Mariann s.k.,
az eljáró tanács tagja